

ILDSTØTTEN

eller

ISRAEL I TRÆLDOM.

Af Pastor I. M. Ingraham,

„Ved alle de Løfter, som et Menneske kan gøre til Guderne! Her, i dette hellige Kapel, foran disse Altre, lod han mig sværge, at jeg, hvis han erobrede Æthiopien og bevarede min Hemmelighed, vilde overføre fra mit Hoved til hans Øvre-Ægyptens hvidgyldne Krone, og dermed Herredømmet over det ældste Kongerige, som dødelige har behersket efter Halvguderne.“

„Da jeg hørte dette,“ — fortsatte Remeses med mørkt Aasyn sin Beretning til mig — „var jeg i nogle Øjeblikke ude af Stand til at ytre et Ord. Omsider raabte jeg:

„Dette Mysterium, denne Hemmelighed, der kun kendes af dig og Møris, og for hvis Bevarelse du bortskænker en af dine Kroner, hvori bestaar den? Aabenbar den! Er jeg ikke værdig, o Moder, til den Fortrolighed, som Prins Møris ved ubyggeelige Midler deler? Vil du ikke betro mig den Hemmelighed, som han rimeligvis har bemægtiget sig ved Bestikkelser?“

Dronningen blev bleg som Døden, og hendes hele Legeme skælvede. Hun forsøgte at svare og sagde omsider med utrolig Anstrængelse:

„Remeses — du maa — du maa ikke faa den at vide. Spørg ikke — tro ikke noget ondt! Tvivl ikke om mig, eller du vil dræbe mig! Kys mig, Remeses! Kys mig, min Søn! Er du ikke min Søn? Jeg elsker dig, og jeg ved, at du elsker mig. Lad alt andet være. Du skal blive Konge! Du skal bære den dobbelte Krone! Du skal gribe begge Sceptre! Derfor er det, at jeg vil udnævne dig til Konge nu. Forstaa du mig? Møris maa ikke marchere ind i Æthiopien. Dette onde Menneske maa have en Herre. Min Kraft svigter mig. Jeg overgiver den til dig. Ægyptens eneste Frelse, den eneste Sikkerhed for din Krone og dit Herredømme bestaar i at bestige Tronen og herske i dit eget Navn.“

„Forholder det sig saaledes, Moder?“ spurgte jeg. „Piner Prins Møris ikke alene din Sjæl med en Hemmelighed, som han for stedse burde forglemme i sin Egenskab af lydige Undersaat, naar du ønsker det, men vil han endog adskille Ægypten og herske i Thebe som en Belønning for Hemmelighedens Bevarelse?“

„Han vil gøre det, min Søn,“ svarede hun. „Rigets eneste Vej til Frelse er, at jeg frasiger mig Tronen til Fordel for dig. Er du først Faraos, har du Møris ved dine Fødder, og hvis han da taler, kan du foragte det og bringe hans Tunge til Tausched.“

„Moder, kæreste Moder,“ sagde jeg efter en lang Overvejelse, „hvad du har sagt mig, har bragt mig til at tage min Bestemmelse. Jeg vil handle i Blinde, da jeg ikke kender Beskaffenheden af den Magt, som Prinsen har over dig, men jeg vil handle af Kærlighed og Sympathi mod dig og af Lydighed mod dine Ønsker og for at bevare Kongeriget helt og udelte. Jeg er rede til at adlyde dig. For at besejre Prins Møris og lette dit Sind vil jeg modtage dit Scepter, som du ønsker at lægge i min svage, uerfarne Haand. Jeg er rede til at begynde paa de hellige Indvielsesceremonier og vil i alle Henseender handle som din lydige Søn. Møris' Ondskab og Ærgerrighed maa knuses.“

„Da jeg havde sagt dette,“ sluttede Remeses sin lange Beretning, „faldt min Moder mig i Arme med et Glædeskrig. Jeg bar hende, som næsten var besvimet af Glæde, til Kvindernes Værelse og efter paany at have for sikret hende om min fuldstændige Billigelse af hendes Forslag, tog jeg en om Afsked med hende og skyndte mig til mit Værelse for at overtænke alt, hvad der var foregaaet i den forunderlige Samtale; og dernæst sendte jeg Bud efter Dem, Sesostris.“

Saa vidt Remeses. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare ham, da han tav. Men sikkert nok vil store Begivenheder udvikle sig heraf, Begivenheder, der vil blive af største Vigtighed for Kongeslægten. Hvem formaar at gætte denne Hemmelighed?

Dog, jeg maa slutte mit Brev for denne Gang, med Forsikring om min dybeste Hengivenhed for dig, min kære Moder, hvem Guderne bevare fra alle Mysterier og Hemmeligheder, saavel som fra ærgerrige Prinser lig Møris.

Din hengivne
Sesostris.

To og tyvende Brev.

Dronningens Palads paa Øen Rhoda.
Min kære, elskede Moder!

I det foregaaende Brev har jeg gjort dig bekendt med Dronningens Hensigt at beklæde hendes Søn, Fyrst Remeses, med den kongelige Værdighed; med de mærkelige Scener, som tildrog sig imellem dem; med den Hemmelighed, der tilhyllede hendes Bevægelse, og med Remeses' sluttelige Eftergivenhed mod hendes Befaling og indtrængende Anmodning.

Det blev nu nødvendigt, at han overensstemmende med Kongerigets Sædvaner og Love skulde berede sig til Krongen ved at underkaste sig visse religiøse Ceremonier og en højtidelig Indvielse i Templets dybeste Mysterier; thi omendskønt han som Prins af Navn er Ypperstepræst, kan han dog først som Konge ofre det højeste Offer paa Osiris' Alter, hvad der er det hellige Præsteskabs mest ophøjede religiøse Handling;

og det er ligeledes kun paa Kongernes Skjolde, at Symboler for „Præst“ er indmejslet. Saaledes er Faraonerne som Ypperstepræster Besiddere af Præstemagten, hvilket fæstner deres politiske Magt og giver dem en Indflydelse over Folkets Sind, som Besiddelsen alene af Ægyptens Scepter ikke kunde have forskaffet dem; thi i sin Konge ser Folket nu ogsaa sin Fortaler hos Guderne. Men omendskønt Kongen er uindskrænket Hersker over sine Undersaatter, har han dog ingen Magt over Præsterne, end den, som disse selv indrømmer ham. Som hørende til deres Stand forpligtes han ved højtidelige og mystiske Løfter til Stændens Regler og Forordninger, og i alle Statssager maa han konferere med de øverste Præster, der danner et Slags Raad, hvis Villie han er nødt til at underkaste sig. Alle hans Pligter bestemmes efter en Lovbog, der er forfattet af Præsterne i On og underskrevet af Kongen for hans Trombestigelse. Saaledes staa Monarken altsaa aldeles under Præsternes Indflydelse og Kontrol. Jeg skal, for nærmere at oplyse dette, give dig en Beskrivelse af, hvorledes Dronningen (som i Kraft af sin Rang er Ypperstepræstinde og som saadan forrettede en Ofring til Osiris paa sin Kroningsdag), har sine daglige Pligter bestemt for sig laf dette ophøjede Præsteraad:

„Naar hendes Majestæt staa op om Morgenen, bringer hendes Sekretær i en flad Guldskaal de Breve, der er indløbet fra alle Dele af Riget og Verden. Disse læser hun og lægger dem til Side for at besvare dem efter Samraad med Remeses, eller, hvis de er af stor Vigtighed, da efter Konferencen med Statsraadet, thi han har ogsaa et Raad af Generaler, Distrikts-Fyrster og Admiraler, samt den Tilsynhavende med Nilmaaleren, som hun kalder sammen angaaende Statssager, saasom Sager vedrørende Høren og Flaaden, Høsten, Skatkammerbyerne eller Nilens Tilstand, af hvilke de tre sidste Ting Spørgsmaalet om Overflod eller Hungersnød afhænger. Hun modtager da og gennemser alle skrevne Rapporter eller Budskaber, som er afgivne af Embedsmænd i hendes Palads, saasom Kaptejnen for Livvagten, Overhusovmesteren, Overgartneren, Overvogmesteren, eller Overmarskalken. Hun udsteder derpaa sine Ordre til disse og de andre Tjenere ved hendes Husholdning. Under hele dette Arbejde er hun klædt i en Kjole af hvid Silke, elegant broderet med Blade af Lotus- og Acanthus-Planten og med Blomster, der næsten ikke er til at skelne fra naturlige. Hendes Haar er flettet og holdes af en rig Turban, og foran hende befinder sig et Elfenbensbord, hvorpaa der staaer Blæk, Tavler, Skrivestift, og Stykker af kongeligt Papyrus med Aftryk af hendes Signet og smukt forgyldt, paa hvilket hun skriver sine Svar, enten med egen Haand eller ved hendes Sekretærer, undertiden endog kun ved at trykke sit Signet derpaa, som hun indgiver med Skarlagensrødt fra en lille Farvepude paa Bordet. Til religiøse Sager er Signetet anderledes, idet det har det hellige Høgehoved indgravet ovenover det kongelige Emblem og i Stedet for rødt — det memphistiske Kongeriges hellige Farve — er det lyseblaa som tages fra en lille Krydstalflasker, der holdes beredt af en af Sekretærerne Pager, som har den hengende ved sin Tømmelfinger i en lille Guldkæde.

Efter at Dronningen har sendt alle disse Medhjælpere bort, trækker hun sig tilbage til Badeværelset, som er behængt med guldirviklede Tæpper, og efter at have badet sig, bestaenkes hun af sine Badepiger med kostbare Parfumer, og hendes Haar sættes med megen Kunst; thi i Frisure udfolder de ægyptiske Damer af alle Stænder megen Smag og anvender til at opsætte det en stor Del af deres Tid. De unge bærer Haaret i talrige Fletninger blandet med naturlige Krøller; andre danner det til et Slags Hjelme, med en Kam af Krøller; andre fæster det i Nakken i en rig Knude og lader det øvrige falde frit over Skuldrene. Nogle bedækker Hovedet med en flettet Tiara (en spids, høj Hue), glimrende af Guld og Ædelstenene, og atter andre bærer, navnlig ved Fester, rige Hætter af broget Klæde og smuk Form, som bagtil ender i en lille Krave, hækket og prydet med Frynser af flosset Guld, et særegent Slags Arbejde, som jeg ikke har set andre Steder end her i Ægypten. I det hele taget synes Damerne i Ægypten at betragte deres Haar som Naturens Skønhedskrone og de forsøger med Kunst yderligere at forhøje dets Tiltrækningskraft. Efter at alle de her nævnte Forskønelser med Opsætning og Parfumering er færdig, bestrøes det omsider fra en lille Elfenbensdaase, hvis Laag er gennemført af smaa Huller, med et tyndt Lag af Guldstøv.

Dronningens Paaklædningsværelse vender ud til Haver, er møbleret med Overdaadighed og omgives af Alabastøjler; dets Vægge er indlagt med mangefarvet Marmor og smykket med Malerier af stor Kunstværd. Bordene glimrer af Guld, Sølv, Rav og paa Væggene hænger Drapperier af tyrkisk Purpur indviklet med Guld. Alle Damer af Rang har Værelser, der ligner dette mere eller mindre. De fornemme ægyptiske Herrer elsker pragtfulde, kostbare smykkede Boghaller eller Biblioteksstænder; men Damerne smykker derimod deres Paaklædningsværelser, i hvilke de tilbringer meget af deres Tid, og hvor de ofte modtager deres kvindelige Bekendte, og, som Tegn paa stor Yndest, bliver enkelte af Familiens mandlige Venner undertiden indladt i dette Allerhelligste, hvor Skønhedens Gudinde tilbedes.

Naar Dronningen er bleven paaklædt af sine Damer, smykket hun med Juveler, og efter at have kastet den særlige Offerdragt, et prægtigt Leopardskind, over Skuldrene og taget Kongedøm-

mets Insignier paa Hovedet, træder hun med hele sit Følge ind i Paladsets private Kapel, hvor hun ofrer til Guderne, udøser, et Drikoffer og paa kalder Osiris. Paa visse Højtidsdage er hendes Offerpræst til Stede, som efter at have forrettet Bønnen ofrer en snehvid Fugl. Dronningen bøn-falder derefter Guderne om Tilgivelse for hvad hun maatte have syndet i Udøvelsen af sit kongelige Embede, og anraaber om deres Visdom og Ledelse til Dagens Gerning. Præsten berører let hendes Krone og Scepter med sin Finger efter at have dypet den i et Kar med Blod, hælder derpaa Resten i en Skaal paa Alteret og udstrækker sine Hænder over den knælende Dronning, idet han velsigner hende i Osiris', Verdens Beherskers Navn. Han fremsiger ogsaa en Forbandelse over hendes Fjender, fritager hende for Synd med Hensyn til alle Handlinger, der er foretagne i Uvidenhed, og anklager strengt dem iblandt hendes Raadgivere, der har givet hende urigtige Meddelelser eller raadet hende galt.

Naar Dronningen gaar ud fra Helligdommen, mødes hun af Pager, der byder hende Blomster, og under Lyden af musikalske Instrumenter ledsages hun til sit Frokostværelse, hvor den mest udvalgte Spise serveres paa gyldne Tallerkener: Kagar af fint Mel, bagt i Mælk eller Honning, stegte og kogte Fugle, Frugter af alle Slags, milde Vine fra Palæstina og Cypern og Vand fra Nilen filteret gennem Mandeldejg, tilsat med arabiske Krydderier og persiske Syltetøjer.

Saa snart Maaltidet er forbi, gaar hun til Tronværelset og sætter sig paa Tronen; Dørene lukkes op, hun modtager alle, der ønsker Audienz, dog ikke Embedsmænd eller Gesandter, da disse modtages paa andre, bestemte Tider. Hun afgør her alle Sager, der er appellerede til hende fra Byens eller Distriktets Dommere og dømmes med Visdom og Retfærdighed.

Efter at disse Pligter er opfyldte, spadserer hun i Haven eller i Sølegangene i Paladset, eller hun kører ud for at trække frisk Luft og se til de forskellige Bygningsarbejder. Til Middag spiser hun Klokken 12 ligesom alle Ægyptere. For det meste har hun sine højeste Embedsmænd, fornemme Fremmede, Filosofer og andre til Bords hos sig. Den hun ønsker at høre, indbyder hun til Festmaaltid. Dersom nogen af hendes Undersaatter udmærker sig i saa høj Grad, at han bringer Landet Ære eller Fordel f. Eks. ved nye Opfindelser, sætter hun ham ikke alene ved sit Bord, hvilken Rang han saa end tidligere har beklædt, men hun skænker ham ogsaa en Æresdragt, hænger en Guldkæde om hans Hals, sætter en Ring paa hans Finger, forærer ham et kostbart Køretøj og udnævner ham til en eller anden høj Post. Ved sine Dyder og sin Retfærdighed vinder hun saaledes Undersaaternes Agtelse og Kærlighed.

Dronningen tilbringer sædvanligvis Eftermiddagen med sine Damer i Broderiværelserne, hvor hun altid har mange Piger i Arbejde ved Naalen eller Væven, eller beskæftigede med at brodere Tæpper og andre Sager til Paladset. Om Aftenen modtager hun ogsaa Gæster, og paa den Tid er Remeses i Almindelighed hos hende. Hun gaar til Ro ikke længe efter Mørkets Intrædelse, med mindre det er Maaneskin, thi da foredrages Musik i Haven, medens Dronningen med sine Nærmeste sidder i Buegangene og lytter til Tonerne eller samtaler. Dronningen taler aldrig ilde om nogen og bliver meget forbitret over Sladder; derfor kendes denne Last ikke i Ægypten, og de Ægyptiske Damer vil, naar de hører nogen af deres Køn blive angreben, forsvare hende og finde Undskyldninger for hende. Dette er visselig et smukt Karaktertræk, og alene paa Grund heraf maa man tilkende de Ægyptiske Damer en høj Plads i Civilisationen.

Jeg skal nu tale om Prins Remeses' paatænkte Bestigelse af Tronen. Som jeg før har bemærket, er Kongen Guddommens Repræsentant. Hans Titel, Ph'rah eller Faraos, betyder „Solen“, „Kongen“, „Lysets Hersker“. Som Hovedet for Religionen i Staten er han ikke alene Dommer og Lovgiver, men Befalingsmand over Armeen og dens General i Krigen. Disse sidste Pligter er blevet overdragne Remeses af hans Moder med Raadets Samtykke for mange Aar siden. Ægyptens Scepter er arveligt, men hvis der ikke findes direkte Efterkomere, kan Herskeren adoptere en, der maa tages fra Præsternes eller Krigernes Kaste. De fleste Faraos har tilhørt Krigernes Kaste, og yngre Prinser, fra Osirtasens Dage til Prins Remeses, har valgt Krigerhaandværket, men det er den almindelige Mening, at ingen tidligere Prins har udfoldet saadan Dygtighed til at kommandere uhyre Armeer og lede et mægtigt Folks Skæbne som Remeses.

Naar en Prins er i Begreb med at bestige Tronen, fordrer Lovene, at han skal indvie i alle Religionens Mysterier og i en Ypperstepræsts forskellige Embedspligter. Han belæres om alt, hvad der har Hensyn til Guderne, og som hidtil er blevet skjult for ham, samt om Tempeltjenesten, Landets Love og de kongelige Pligter, saaledes som de findes beskrevet i de ti Præstebøger.

For at han kan undervises i disse Ting, er han nødt til at tilbringe fyrretyve Dage i Templerne for Osiris, Phtah, Isis, Athor og andre Guder; og en Nat, den sidste af dem alle, maa han holde Vagt i Thothis Tempel foran Pyramiderne under Bøn og Paakaldelse om Gudernes Velsignelse samt ofrende dem forskellige Ofre. Naar denne højtidelige Nattevagt er til Ende, og Solen er staaet op, ledsages han af en stor Proceosion af Præster, der svinger Røgelsekar foran ham, til Solens Tempel, hvor han krones i Overværelse af alle Rigets Ypperste og det ægyptiske Folk. Denne Cer-

emoni er, efter Beskrivelsen i de kongelige Bøger, overordentlig storartet.

For at begynde paa disse Forberedelser maatte Prins Remeses sig tredie Dagen efter Samtaalen med sin Moder tilbage fra Paladset og søgte hellig Ensomhed i Solens Tempel. Et Raad af Præsteskabet, der samledes hos Dronningen, havde modstræbende indvilget i hendes Fronfragelse, men glad givet sit Samtykke til Remeses' Kroning, thi hvor meget en krigersk Nation end kan hæve tilovers for en regerende Dronning, saa foretrak den dog en Konge. Medens derfor Beretningen, som hurtigt spredtes over Ægypten, at Dronning Amense vilde nedlægge Sceptret, kastede Skygge over Folkets Hjertes, forjoges denne dog hastigt ved Tanken om, at en ung og kraftfuld Faraos Regering nu vilde give Riget forøget Glans.

„Da den gode Dronning jo vedbliver at leve,“ sagde nogle af Arbejderne paa Obeliskerne, „saa behøver vi jo ikke at sørge. Vi kan glæde os over Remeses og dog vedblive at hædre hans Moder.“

Det var en rørende Afsked meyllem Prinsen og hans Moder, da han forlod Paladset. Jeg ledsagede ham til Templets Forhal. Her modtoges han af tolv Præster anførte af Ypperstepræsten; tre andre traadte frem for at afdække hans Overklædning, Hue og Sandaler, medens atter tre andre gav ham Præstekjolen paa tilligemed den præstelige Tiara (Hovedbeklædning) og satte de hellige Sandaler paa hans Fødder. Idet de derefter tog ham i deres Midte ligesom for at udelukke ham fra Verden, vandrede de ind i Templets mørkeste Inderste og forsvandt for mit Blik.

Som han forud havde anmodet om og efter Dronningens Ønske, vendte jeg tilbage til Øen Rhoda og bebod nu Prinsens Lejlighed; thi naar han er bleven kronet til Konge, vil han ikke komme her tilbage, men bebo Faraonerne gamle Palads paa Bredden af Nilen, mellem Floden og Solens By.

Ingen vil faa Tilladelse til at tale med den kongelige Novice før de fyrretyve Dage er til Ende, og naar han gaar fra Tempel til Tempel for at underkaste sig de forskellige Indvielsesceremonier og modtage Undervisning, sker det ved Midnat og det forbydes alle at vise sig paa de Gader, gennem hvilke den mystiske Præsteproceosion vandrer.

Det er i Dag den fire og tredivte Dag, siden han begyndte Indvielsen. Denne Tid har jeg benyttet til ret at studere Ægypten og dets Folk. Dog har jeg ikke fjernet mig langt fra Øen Rhoda, eftersom Dronningen stadig ønsker mit Selskab, og spørger efter mig, dersom jeg bliver længe borte.

„I Gaar Aftes var jeg ude med nogle Adelmænd og fiskede paa Amenses Sø, der er omgivet af prægtige Paladser og Haver. Pludselig opdagede vi en Galej paa fire og tyve Aarer, der med stor Hast kom hen imod os. Da vi saa den, sagde en: „Det er en kongelig Galej.“

„Nej,“ svarede en anden, „den tilhører den gamle Admiral Pathromenes. Hans Sejl er blaåt og hvide.“

„Det har intet at sige med Kuløren af Sejlene,“ sagde den første. „Ser du ikke, at det er Dronningens Galej; den har det gyldne Falkehoved paa Masten og Faraonerne Mærke ovenover Dækket.“

„Det er Dronningens Galej,“ sagde jeg. „Jeg har tit været om Bord i den og kender dens Sym-boler.“

Der opstod nu en almindelig Nysgerrighed efter at vide, hvorfor den kom saa hurtigt hen imod os. Faa Minutter efter opdagede jeg, at min hebraiske Page, Israelis, (jag har nemlig ægyptiseret hans Navn, da han kom i Tjeneste hos mig), stod paa Dækket, og jeg anede, at Dronningens havde sendt ham efter mig. Jeg tog ikke Fejl, Galejen kom lige hen til os, og Pagen sprang over paa vort Skib, præsenterede mig Dronningens Signet med et dybt Buk og sagde:

„Dronningen sender Bud efter eder høje Herre!“

Mit Selskab udtalte deres Beklagelse over at skulle miste mig, og en af Herrene sagde:

„De staa i stor Yndest hos Kongehuset, min Fyrste.“

„Kun sam Gæst og Fremmed,“ svarede jeg smilende.

Jeg tog Afsked med dem og gik over paa Galejen, der hastigt vendte tilbage. Vi forover Søen og gennem den Kanal, hvorved den staaer i Forbindelse med Nilen, og lige over mod Øen Rhoda. Da jeg var i Begreb med at lande, saa jeg til min Overraskelse Prins Møris' Krigsgalej ligge for Anker nær ved, medens dog Rorkarlene sad beredte med Aarer, som om de ventede at skulle bruge dem om faa Øjeblikke. Jeg mødte Acheres ved Døren til Paladset.

„Min Fyrste,“ sagde han bekymret, „jeg er glad ved, at De kommer. Dronningen er saa u lykkelig over et eller andet.“

„Er Prins Møris her?“ spurgte jeg.

„Nej, men hans Galej har bragt en Kurer med Breve.“

„Maaske et han bleven besejret paa Grænsen af Æthiopien,“ tænkte jeg; thi jeg vidste, at han havde tænkt paa at indtage Hovedstaden i det Land paa Grund af det Løfte, han havde aftvunget Dronningen, at han da skulde herske uindskrænket paa Øvre-Ægyptens Trone.

Fortsættes.